

1881

2den Besh. af Lovf. om Livsfor- og Forsørgelses-Anst. af 1871.

1882

Formanden: Naar det ærede Medlem, der nu satte sig, i Begyndelsen af sit Foredrag lagde for Dagen, at han paa en Maade sølte sig forulempet ved den Bemærkning, der blev gjort fra den ærede Ordførers Side i Henseende til den mindre correcte Betegnelse af Forslaget under Nr. 2 som stillet af 4 Medlemmer af Udvalget istedetfor kun af 3, kan jeg dog ikke tilbageholde den Uttring, at det ikke forekommer mig, at der i den ærede Ordførers Bemærkning om bemeldte Punkt var Noget som helst, der kunde umiddelbart eller middelbart være stødende for det ærede Medlem. Efter min Opfattelse var den ærede Ordførers Bemærkning fuldkommen naturlig efter hans Stilling som Ordfører og i og for sig ganske ukyldig.

Ordføreren: Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad jeg for omtalte, nemlig Spørgsmaalet om Stiftelsen af en ny Anstalt eller Udvidelsen af den gamle. Jeg skal forlade dette Punkt og de Betragtninger, der ere gjorte derom, for at gaae over til de Vædringsforslag, der foreligge. I disse Vædringsforslag, sagde jeg før, var der to Spørgsmaal, som ikke ret vare komne ud fra hinanden. Det ene var Spørgsmaalet om Forholdet mellem de pligtige og de frivillige Interessenter, det andet Spørgsmaalet om Forholdet mellem den ældre nu bestaaende og den fremtidige Anstalt. At disse to Spørgsmaal ikke ere holdte ganske klart ude fra hinanden af den ærede Taler, der sidst havde Ordet, Udvalgets Formand, ville de ærede Medlemmer see deraf, at han i det principale Forslag vil have de pligtige Interessenter udfilte, men at han forresten der aldeles ikke gaaer ind paa den umiddelbare Continuitet og Stændsforplantelse mellem den bestaaende Anstalt og den nye. Den Adskillelse, som han urgerede mellem Interessenterne i den nuværende Anstalt, og hvad der skulde forbeholdes som Sikkerhed for dem, og Interessenterne i den udvidede Anstalt, derom er der i det principale Forslag ikke et eneste

Ord. Jeg gjør opmærksom paa dette, slet ikke for derved at sige Noget, der kunde være krænkende for den ærede Forslagsstiller, men det er mig overmaade vigtigt at faae disse Ting klarede ud fra hinanden. Det første Spørgsmaal er altsaa: Skulle vi, ganske afseet fra Forholdet mellem den gamle og den nye Anstalt, udsondre de pligtige Interessenter, eller skulle vi lade dem blive samlede i een Anstalt med de frivillige, ikke blot i Administrationen, men saaledes, at de ogsaa have Formues- og Ansvarssklesskab? Jeg skal da begynde med at gjenkalde i Erindringen, hvad der er sagt i Betænkningen, at der for Diebliffet efter en Sandsynlighedsberegning — videre kan man jo ikke gaae — er et Overskud tilstede i den nu bestaaende Anstalt haade i det Hele, og naar man opgjør det særskilt for de pligtige Forsikringer, ogsaa naar man opgjør de sidstnævnte for sig, er der et ikke ubetydeligt Overskud. Det er naturligviis kun en Sandsynlighedsberegning, men det er dog saaledes, at den, der har beregnet det, har paa det Stærkeste sagt: „Beregningen giver det ubetinget.“ Endvidere skal jeg henlede Opmærksomheden paa et andet Punkt: Har der hidtil været Formues- og Ansvarssklesskab mellem de pligtige Indskud og de frivillige eller ikke; have de pligtige Indskud hidtil været betragtede som havende en særlig Formue? Her siger jeg, at, hvor meget end visse Ting kunne tale derfor, er det ikke Tilfældet. Lovlig og juridisk bestaaer der i den nuværende Anstalt Formuesklesskab. Jeg veed nok, at der har været forskellige Betragtninger hos Autoriteterne i saa Henseende. Jeg veed, at gennem Finantsministeriets Tradition er der gaaet den Opfattelse, at de havde Formuesklesskab; i Bestyrelsen derimod — og jeg respecterer den Samvittighedsfuldhed, som ogsaa viser sig deri — har den Anskuelse gjort sig gjældende, at der er særlige Formuer, og det urgeres, at der maa være ikke blot et særligt Regnskab, men endog, som i dette Diebliff, særlige Activer, Obligationer osv., henlagte til Afdelingen